

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 39/2567

นาย ท. โจทก์ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ต. กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 341, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 12, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 123, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 124, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 125

ย่อ / หลักกฎหมาย

ตาม พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 12 หมายความว่า หากผู้รับเหมาช่วงซึ่งเป็นนายจ้างมีค่าจ้างหรือเงินอื่นที่ต้องจ่ายแก่ลูกจ้าง ผู้รับเหมาช่วงถัดขึ้นไปจนถึงผู้รับเหมาขั้นต้นต้องร่วมรับผิดชอบกับผู้รับเหมาช่วงซึ่งเป็นนายจ้างในค่าจ้างหรือเงินอื่นที่ต้องจ่ายแก่ลูกจ้างนั้นด้วย และเมื่อผู้รับเหมาขั้นต้นหรือผู้รับเหมาช่วงถัดขึ้นไปจ่ายค่าจ้างหรือเงินอื่นที่ต้องจ่ายแทนผู้รับเหมาช่วงซึ่งเป็นนายจ้างไปแล้วก็ให้มีสิทธิไล่เบี้ยเงินดังกล่าวคืนจากผู้รับเหมาช่วงซึ่งเป็นนายจ้างได้ บทบัญญัติดังกล่าวมิได้ให้สิทธิแก่ผู้รับเหมาขั้นต้นที่จ่ายเงินไปแล้วไล่เบี้ยเรียกเงินคืนจากผู้รับเหมาช่วงถัดขึ้นไปซึ่งไม่ได้เป็นนายจ้างได้ เมื่อข้อเท็จจริงยุติว่า ก. เป็นผู้รับเหมาช่วงซึ่งเป็นนายจ้างมีค่าจ้างค้างจ่ายต่อลูกจ้างของตน และจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นผู้รับเหมาขั้นต้นนำเงินดังกล่าวไปวางที่ศาลจังหวัดภูเก็ตเพื่อชำระให้แก่ลูกจ้างของ ก. และศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิพากษาให้จำเลยที่ 1 ร่วมรับผิดชอบตามคำสั่งของสำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัดชัยภูมิ จำเลยที่ 1 ย่อมมีสิทธิไล่เบี้ยเรียกเงินข้างต้นคืนจาก ก. ผู้รับเหมาช่วงซึ่งเป็นนายจ้างที่แท้จริงได้ แต่หาอาจไล่เบี้ยเรียกเงินคืนจากโจทก์ซึ่งเป็นผู้รับเหมาช่วงถัดขึ้นไปแต่มิได้เป็นนายจ้างด้วยไม่ ดังนั้น โจทก์ย่อมไม่มีความผูกพันตามกฎหมายที่จะต้องชำระเงินค่าจ้างค้างจ่ายพร้อมดอกเบี้ย 117,067 บาท คืนให้แก่จำเลยที่ 1 ตาม พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 12 วรรคสอง จำเลยที่ 1 จึงไม่มีสิทธิขอนำเงินดังกล่าวมาหักกลบลบหนี้กับเงินที่ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระแก่โจทก์ ตาม ป.พ.พ. มาตรา 341 วรรคหนึ่ง พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 123 วรรคหนึ่ง, 124 วรรคสาม และมาตรา 125 วรรคหนึ่ง และวรรคสอง หมายความว่า เมื่อพนักงานตรวจแรงงานมีคำสั่งให้นายจ้างที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเกี่ยวกับสิทธิได้รับเงินอย่างหนึ่งอย่างใดแก่ลูกจ้าง เมื่อพนักงานตรวจแรงงานสอบสวนแล้วปรากฏว่าลูกจ้างมีสิทธิได้รับเงินอย่างหนึ่งอย่างใดที่นายจ้างมีหน้าที่ต้องจ่ายตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานตรวจแรงงานมีคำสั่งให้นายจ้างจ่ายเงินดังกล่าวให้แก่ลูกจ้าง ถ้านายจ้างมิได้นำคดีไปสู่ศาลภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่ง ให้คำสั่งของพนักงานตรวจแรงงานที่นายจ้างจ่ายเงินดังกล่าวนั้นเป็นที่สุด เมื่อข้อเท็จจริงยุติว่า เจ้าพนักงานตรวจแรงงานมีคำสั่งให้ทั้งโจทก์ จำเลยที่ 1 และ ก. ร่วมกันรับผิดชอบค่าแรงงานแก่ลูกจ้างของ ก. โจทก์ไม่นำคดีไปสู่ศาลภายในกำหนดย่อมหมายความว่า โจทก์ต้องร่วมรับผิดชอบต่อลูกจ้างด้วยเท่านั้น แต่ในการพิจารณาการใช้สิทธิไล่เบี้ย ตามมาตรา 12 ศาลจำต้องพิจารณาให้ได้ความว่า ผู้ใดอาจถูกใช้สิทธิไล่เบี้ยโดยผู้รับเหมาขั้นต้นหรือผู้รับเหมาช่วงซึ่งได้จ่ายเงินไปได้บ้าง ซึ่งผู้ที่อาจถูกใช้สิทธิไล่เบี้ยได้คือผู้รับเหมาช่วงซึ่งเป็นนายจ้างก็คือ ก. เท่านั้น

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันหรือแทนกันชำระเงิน 189,945.15 บาท พร้อมดอกเบี้ย

อัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยทั้งสองให้การขอให้ยกฟ้อง และฟ้องแย้งบังคับโจทก์ให้ชำระเงิน 24,255.84 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 214,200.99 บาท นับถัดจากวันฟ้องแย้งจนกว่าจะชำระเสร็จแก่จำเลยทั้งสอง โจทก์ให้การแก้ฟ้องแย้งขอให้ยกฟ้องแย้ง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยทั้งสองร่วมกันหรือแทนกันชำระเงิน 92,811.16 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ กับให้จำเลยทั้งสองใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 3,000 บาท ยกฟ้องแย้งของจำเลยทั้งสอง ค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนฟ้องแย้งให้เป็นพับ จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิจารณาแก้เป็นว่า ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 92,811.16 บาท นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 4 มิถุนายน 2563) จนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาบวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี นับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ แต่ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามที่โจทก์ขอ ค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีในส่วนฟ้องของโจทก์ในศาลชั้นต้นและค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ นอกจากนี้ที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสองฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงในชั้นนี้ฟังได้ว่า โจทก์ตกลงกับจำเลยที่ 1 ซึ่งมีจำเลยที่ 2 เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ รับก่อสร้างเพิ่มเติมเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงโรงงานวัสดุหลังคาของอาคารปฏิบัติการไพบรณีย์วังสะพุงใหม่ในราคา 189,945.15 บาท โดยใช้ชื่อจำเลยที่ 1 เป็นคู่สัญญากับบริษัท ไพบรณีย์ไทย จำกัด ซึ่งโจทก์ตกลงชำระค่าภาษี ณ ที่จ่าย 2,662.78 บาท และค่าใช้จ่ายจำเลยที่ 1 เป็นคู่สัญญากับบริษัท ไพบรณีย์ไทย จำกัด 28,092.36 บาท แก่จำเลยที่ 1 บริษัท ไพบรณีย์ไทย จำกัด ตรวจรับมอบงานกับชำระค่าจ้างให้แก่จำเลยที่ 1 แล้ว หลังจากนั้นจำเลยที่ 1 จ้างโจทก์เป็นผู้รับเหมาช่วงให้ก่อสร้างอาคารโรงเรียนบ้านกุดโคลน ซึ่งจำเลยทั้งสองจ่ายค่าจ้างให้แก่โจทก์เกินไป 66,378.85 บาท และโจทก์จ้างนายกรเอกเป็นผู้รับเหมาช่วงงานก่อสร้างบางส่วนในราคา 280,000 บาท ต่อมานายสมมาตร กับพวกรวม 8 คน ซึ่งเป็นลูกจ้างของนายกรเอกร้องเรียนต่อพนักงานตรวจแรงงาน สำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัดชัยภูมิว่า นายกรเอกค้างจ่ายค่าจ้างและค่าทำงานในวันหยุด พนักงานตรวจแรงงาน สำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัดชัยภูมิมีคำสั่งที่ 5/2563 ลงวันที่ 7 พฤษภาคม 2563 ให้โจทก์ นายกรเอก และจำเลยที่ 1 จ่ายค่าจ้างและค่าทำงานในวันหยุดแก่นายสมมาตรกับพวก 115,500 บาท ซึ่งจำเลยที่ 1 นำเงินดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ยรวมเป็นเงิน 117,067 บาท ไปวางที่ศาลจังหวัดภูเขียวแล้ว และยื่นฟ้องสำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัดชัยภูมิเป็นจำเลยต่อศาลแรงงานภาค 3 ว่า โจทก์ (จำเลยที่ 1 คดีนี้) ไม่ต้องรับผิดชอบชำระค่าจ้างค้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างของนายกรเอก ขอให้เพิกถอนคำสั่งของสำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัดชัยภูมิ ศาลแรงงานภาค 3 พิจารณาว่า จำเลยที่ 1 ในฐานะผู้รับเหมาขั้นต้นต้องร่วมรับผิดชอบกับนายกรเอกผู้รับเหมาช่วงซึ่งเป็นนายจ้างในเงินค่าจ้างค้างจ่ายด้วย สำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัดชัยภูมิอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งของสำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัดชัยภูมิที่ 5/2563 ลงวันที่ 7 พฤษภาคม 2563 เฉพาะในส่วนที่วินิจฉัยว่าจำเลยที่ 1 เป็นนายจ้างตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 11/1 วรรคหนึ่ง แต่ให้จำเลยที่ 1 ในฐานะผู้รับเหมาขั้นต้น ร่วมรับผิดชอบจ่ายค่าจ้างและค่าทำงานในวันหยุดค้างจ่ายให้แก่ นายสมมาตรกับพวกเป็นจำนวนตามคำสั่งของสำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัดชัยภูมิ

ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 12 วรรคหนึ่ง ส่วนเงินที่จำเลยทั้งสองฟ้องแย้งในคดีนี้ขอให้นำค่าภาษี ณ ที่จ่าย 2,662.78 บาท ค่าใช้ซื้อจำเลยที่ 1 เป็นคู่สัญญา กับบริษัทไปรษณีย์ไทย จำกัด 28,092.36 บาท ค่าจ้างที่จำเลยทั้งสองชำระเกิน 66,378.85 บาท และเงินที่จำเลยที่ 1 วางศาลตามคำสั่งพนักงานตรวจแรงงาน 117,067 บาท ไปหักกลบลบหนี้กับเงินค่าจ้างก่อสร้างเพิ่มเติมเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงเนื่องงานวัสดุผนังหลังคาของอาคารปฏิบัติการไปรษณีย์วังสะพุง 189,945.15 บาท ที่โจทก์มีสิทธิได้รับจากจำเลยที่ 1 นั้น ศาลชั้นต้นวินิจฉัยให้นำหนี้ดังกล่าวหักกลบลบหนี้กันได้เฉพาะค่าภาษี ณ ที่จ่าย 2,662.78 บาท ค่าใช้ซื้อจำเลยที่ 1 เป็นคู่สัญญากับบริษัทไปรษณีย์ไทย จำกัด 28,092.36 บาท และค่าจ้างที่จำเลยทั้งสองชำระเกิน 66,378.85 บาท พิพากษาให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงินแก่โจทก์ 92,811.16 บาท คู่ความทั้งสองฝ่ายมิได้อุทธรณ์ในส่วนนี้ จึงเป็นอันถึงที่สุดตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสองอุทธรณ์และฎีกาขอให้นำเงิน 117,067 บาท ที่จำเลยทั้งสองวางต่อศาลจังหวัดภูเก็ต หักกลบลบหนี้ด้วย ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองมีว่า จำเลยทั้งสองมีสิทธินำเงินค่าจ้างพร้อมดอกเบี้ยรวมเป็นเงิน 117,067 บาท ที่วางต่อศาลจังหวัดภูเก็ตเพื่อชำระให้แก่ลูกจ้างของนายกรเอกมาหักออกจากเงิน 92,811.16 บาท ที่ศาลชั้นต้นพิพากษาให้ร่วมกันชำระแก่โจทก์หรือไม่ เห็นว่า พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 12 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "ในกรณีที่นายจ้างเป็นผู้รับเหมาช่วง ให้ผู้รับเหมาช่วงถัดขึ้นไป หากมีตลอดสายจนถึงผู้รับเหมาชั้นต้นร่วมรับผิดชอบกับผู้รับเหมาช่วงซึ่งเป็นนายจ้างในค่าจ้าง..." วรรคสอง บัญญัติว่า "ให้ผู้รับเหมาชั้นต้นหรือผู้รับเหมาช่วงตามวรรคหนึ่ง มีสิทธิไล่เบี้ยเงินที่จ่ายไปแล้วตามวรรคหนึ่งคืนจากผู้รับเหมาช่วงซึ่งเป็นนายจ้าง" ซึ่งหมายความว่า หากผู้รับเหมาช่วงซึ่งเป็นนายจ้างมีค่าจ้างหรือเงินอื่นที่ต้องจ่ายแก่ลูกจ้าง ผู้รับเหมาช่วงถัดขึ้นไปจนถึงผู้รับเหมาชั้นต้นต้องร่วมรับผิดชอบกับผู้รับเหมาช่วงซึ่งเป็นนายจ้างในค่าจ้างหรือเงินอื่นที่ต้องจ่ายแก่ลูกจ้างนั้นด้วย และเมื่อผู้รับเหมาชั้นต้นหรือผู้รับเหมาช่วงถัดขึ้นไปจ่ายค่าจ้างหรือเงินอื่นที่ต้องจ่ายแทนผู้รับเหมาช่วงซึ่งเป็นนายจ้างไปแล้วก็ให้สิทธิไล่เบี้ยเงินดังกล่าวคืนจากผู้รับเหมาช่วงซึ่งเป็นนายจ้างได้ บทบัญญัติดังกล่าวมิได้ให้สิทธิแก่ผู้รับเหมาชั้นต้นที่จ่ายเงินไปแล้วไล่เบี้ยเรียกเงินคืนจากผู้รับเหมาช่วงถัดขึ้นไปซึ่งไม่ได้เป็นนายจ้างได้ เมื่อข้อเท็จจริงยุติว่า นายกรเอกเป็นผู้รับเหมาช่วงซึ่งเป็นนายจ้างมีค่าจ้างค้างจ่ายต่อลูกจ้างของตน และจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นผู้รับเหมาชั้นต้นนำเงินดังกล่าวไปวางที่ศาลจังหวัดภูเก็ตเพื่อชำระให้แก่ลูกจ้างของนายกรเอก และศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษพิพากษาให้จำเลยที่ 1 ร่วมรับผิดชอบตามคำสั่งของสำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัดชัยภูมิ จำเลยที่ 1 ย่อมมีสิทธิไล่เบี้ยเรียกเงินข้างต้นคืนจากนายกรเอกผู้รับเหมาช่วงซึ่งเป็นนายจ้างที่แท้จริงได้ แต่หาอาจไล่เบี้ยเรียกเงินคืนจากโจทก์ซึ่งเป็นผู้รับเหมาช่วงถัดขึ้นไปแต่ไม่ได้เป็นนายจ้างด้วยไม่ได้ ดังนั้น โจทก์ย่อมไม่มีความผูกพันตามกฎหมายที่จะต้องชำระเงินค่าจ้างค้างจ่ายพร้อมดอกเบี้ย 117,067 บาท คืนให้แก่จำเลยที่ 1 ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 12 วรรคสอง จำเลยที่ 1 จึงไม่มีสิทธิขอนำเงินดังกล่าวมาหักกลบลบหนี้กับเงินที่ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระแก่โจทก์ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 341 วรรคหนึ่ง ส่วนที่จำเลยทั้งสองฎีกาว่า พนักงานตรวจแรงงานได้มีคำสั่งซึ่งถึงที่สุดแล้วว่า โจทก์เป็นผู้รับเหมาช่วงซึ่งเป็นนายจ้างของนายสมมาตรกับพวกตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 11/1 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 วินิจฉัยเรื่องสถานะของโจทก์ที่เป็นเพียงผู้รับเหมาช่วงถัดขึ้นไปซึ่งมิใช่ นายจ้างที่จำเลยทั้งสองจะใช้สิทธิไล่เบี้ยได้จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายนั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติคุ้มครอง

แรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 123 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "ในกรณีที่นายจ้างฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเกี่ยวกับสิทธิได้รับเงินอย่างหนึ่งอย่างใดตามพระราชบัญญัตินี้และลูกจ้างมีความประสงค์ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ลูกจ้างมีสิทธิยื่นคำร้องต่อพนักงานตรวจแรงงาน..." มาตรา 124 วรรคสาม บัญญัติว่า "เมื่อพนักงานตรวจแรงงานสอบสวนแล้วปรากฏว่าลูกจ้างมีสิทธิได้รับเงินอย่างหนึ่งอย่างใดที่นายจ้างมีหน้าที่ต้องจ่ายตามพระราชบัญญัตินี้ให้พนักงานตรวจแรงงานมีคำสั่งให้นายจ้างจ่ายเงินดังกล่าวให้แก่ลูกจ้าง... ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ทราบหรือถือว่าได้ทราบคำสั่ง" มาตรา 125 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "เมื่อพนักงานตรวจแรงงานได้มีคำสั่งตามมาตรา 124 แล้ว ถ้านายจ้าง... ไม่พอใจคำสั่งนั้น ให้นำคดีไปสู่ศาลได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ทราบคำสั่ง" วรรคสอง บัญญัติว่า "ในกรณีที่นายจ้าง... ไม่นำคดีไปสู่ศาลภายในกำหนดให้คำสั่งนั้นเป็นที่สุด" ซึ่งหมายความว่า เมื่อพนักงานตรวจแรงงานมีคำสั่งให้นายจ้างที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเกี่ยวกับสิทธิได้รับเงินอย่างหนึ่งอย่างใดแก่ลูกจ้าง เมื่อพนักงานตรวจแรงงานสอบสวนแล้วปรากฏว่าลูกจ้างมีสิทธิได้รับเงินอย่างหนึ่งอย่างใดที่นายจ้างมีหน้าที่ต้องจ่ายตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานตรวจแรงงานมีคำสั่งให้นายจ้างจ่ายเงินดังกล่าวให้แก่ลูกจ้าง ถ้านายจ้างมิได้นำคดีไปสู่ศาลภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ทราบคำสั่ง ให้คำสั่งของพนักงานตรวจแรงงานที่ให้นายจ้างจ่ายเงินดังกล่าวนี้เป็นที่สุด เมื่อข้อเท็จจริงยุติว่า เจ้าพนักงานตรวจแรงงานมีคำสั่งให้ทั้งโจทก์ จำเลยที่ 1 และนายกรเอก ร่วมกันรับผิดชอบใช้ค่าแรงงานแก่ลูกจ้างของนายกรเอก โจทก์ไม่นำคดีไปสู่ศาลภายในกำหนดย่อมหมายความว่าโจทก์ต้องร่วมรับผิดชอบต่อลูกจ้างด้วยเท่านั้น แต่ในการพิจารณาการใช้สิทธิไล่เบี้ยตามมาตรา 12 ศาลจำเป็นต้องพิจารณาให้ได้ความว่าผู้ใดอาจถูกใช้สิทธิไล่เบี้ยโดยผู้รับเหมาขั้นต้นหรือผู้รับเหมาช่วงซึ่งได้จ่ายเงินไปได้บ้าง ซึ่งผู้ที่อาจถูกใช้สิทธิไล่เบี้ยได้คือผู้รับเหมาช่วงซึ่งเป็นนายจ้างก็คือนายกรเอกเท่านั้น ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมตามฟ้องและฟ้องแย้งในชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

พงษ์ธร จันทรอุดม · จักรกฤษณ์ อนันต์สุชาติกุล · สุจินต์ เชี่ยวชาญศิลป์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/39/2567>